

เทศน์เช้า วันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๕๓

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

มีคนเขาถามว่า “พระที่भावวชที่นี่ เวลาออกไปแล้วไม่เห็นกลับมาที่นี่เลย ที่นี้มันมีอะไรบกร่อง” มีอะไรบกร่องล่ะ ก็ดูเอาสิ มันมีอย่างนี้ อย่างเวลามาเห็นกันเข้านี้ นี่ถ้าพูดถึงตามความสะดวก ตามกิเลส มันก็อ้อยอิ่งอ้อยสร้อย ทำอะไรพะเน้าพะนอมันก็พอใจ ถ้าทำอะไรขัดแย้งกับกิเลส ไม่มีใครพอใจนะ ถ้าไปอยู่ที่ไหนมันสะดวกสบาย..

เวลาไปอยู่ที่บ้านตาด หลวงตาบอกว่า “ไอ้คนที่เคยสะดวกสบายมานี้ มาอยู่ที่นี่มันอึดคักขาดแคลน เราก็เห็นใจอยู่” ท่านพูดว่าท่านก็เห็นใจอยู่เพราะอะไร เพราะสิ่งนั้นมันเคยมากับชีวิตโลกใจ ชีวิตโลกเขาก็มีการเอาอกเอาใจ ให้เกียรติ ให้ศักดิ์ศรี ให้ความเอาอกเอาใจกัน แต่ในเมื่อมันเป็นเรื่องของกิเลสใจ

แต่ในเรื่องของธรรมเห็นใหม่ ธรรมต้องขัดเกลากิเลส การขัดเกลากิเลสต้องมีสติปัญญา ต้องมีความจับใจ การจับใจนะ จับใจด้วยความเป็นธรรม ไม่ใช่จับใจด้วยความลุ่มลุ่มกลน ถ้าความลุ่มลุ่มกลนมันทำให้เสียหายทั้งนั้น แต่การจับใจด้วยตัวของตัวเอง นี่ความจับใจนี้ กิเลสมันตามไม่ทัน แต่ถ้าอ้อยสร้อยอยู่นี้ กิเลสมันกระโดดถีบหัวหมดล่ะ

ฉะนั้นมาอยู่ที่นี่ ทำไมเขาไม่กลับมา.. ไม่กลับมาที่ไม่ได้ตั้งใจ มันไม่ได้ตั้งใจมัน ถ้าได้ตั้งใจมันๆ ก็ชอบใจใหม่ ที่ไหนเขาได้ตั้งใจมันก็ชอบใจมันทุกคน ถ้าที่ไหนขัดใจมัน มันไม่มีการพอใจทั้งนั้นล่ะ

แต่ขัดใจคือขัดอะไรล่ะ เพราะกิเลสมันอยู่ที่ไหน กิเลสมันอยู่ที่หัวใจใจใหม่ ถ้ากิเลสอยู่ที่หัวใจ เขาต้องขัดใจวันยังค่ำ เพราะขัดใจเพื่อจะขัดเกลามัน ถ้าไม่ได้ขัดเกลามันมันจะดีไปไม่ได้

คนเรามันจะดีเห็นไหม สัตว์มันดีได้ด้วยการฝึกฝน ถ้าสัตว์ไม่ได้ฝึกฝนเอามาใช้งานไม่ได้ สัตว์ที่เราใช้งาน เพราะเขาฝึกมันมา ถ้าสัตว์ไม่ได้เอาไว้ใช้งาน เขาเอาไว้กินเนื้อมัน เขาเอากระดูกมันเอาไว้แขวนคอ แต่สัตว์ที่เขาฝึกแล้ว เขาเอามาใช้งาน

คนก็ต้องฝึก ยิ่งเป็นพระยิ่งฝึกยิ่งกว่าคนอื่น ! แต่กิเลสมันไม่ชอบหรือ ความไม่ชอบมันเป็นเรื่องธรรมดา

ฉะนั้นเขาบอกว่า “ทำไมพระออกไปแล้วไม่เห็นกลับมา”

เราไม่อยากจะบอกว่า “เราไปออกไปต่างหากละ ! เราไม่ให้กลับมาก็มี กลับมาก็มี” แต่เรื่องอย่างนั้นมันเรื่องของโลกใจ

ถ้ากระแสของโลก คนโง่ ๑๐๐ คน ๑,๐๐๐ คนพูด ไม่มีประโยชน์อะไรเลย ให้ล้านคนแสนคนด้วย แต่คนที่มีปัญญาคนเดียวเขาถามนะ นี่มันมีประโยชน์มาก ฉะนั้นเรื่องของโลกก็เรื่องของโลก เรื่องของโลกไม่ใช่ธรรม ถ้าเราจะเอาเรื่องของธรรมเราต้องมีจุดยืนของเรา

คนเรามีสติปัญญาขึ้นมาจะ มันจะจำความทุกข์ความยากของมันได้ นี่เวลาอยู่ในห้อง ๕ เดือนนี้ ทุกคนทุกข์ยากทั้งนั้นละ เวลาออกมาเป็นเด็กทารกขึ้นมา ก็ศึกษาเล่าเรียน ล้มลุกคลุกคลานเป็นความทุกข์ใหม่.. เป็นความทุกข์ทั้งนั้น แล้วมันเคยจำได้ไหม ทำไมมันไม่จำ ถ้ามันจำมันจะเกิดอีกไหม มันจะมาซ้ำซากอีกไหม

ถ้ามันไม่มาซ้ำซากอีก มันก็ต้องมีสติปัญญา มันต้องจำถึงความทุกข์ของมันได้ ไอ้ที่ผ่านไป ผิดวันประกันพรุ่ง อ่างนุ่น อ่างเล่ห์กัน ไป เดี่ยวพอมันจะตายขึ้นมา มันจะค้ำคอ มัจจุราชค้ำคอแล้วมันตายทุกคน พอมัจจุราชถึงตัวแล้วนี้ ไม่มีสิทธิต่อรอง

แต่นี้ต่อรองกันไปตลอด จะเป็นอย่างนั้น.. จะเป็นอย่างนี้.. เวลา มัจจุราชทำไมไม่ต่อรองกับมันนะ ถ้ามันจะต่อรองกับมัจจุราชมันก็ต้องฝึกตั้งแต่ตอนนี่ ถ้าเราจะต่อรอง มัจจุราชถึงที่สุดแล้ว เราไม่มีโอกาสที่จะต่อรองกับมัน ถ้าไม่ต่อรองกับมันนี้ มีชีวิตอยู่เห็นไหม นี่หมายถึงว่าคนมีสติสัมปชัญญะ ถ้าคนไม่มีสติสัมปชัญญะมันจะจำถึงความทุกข์ของตัวเองไม่ได้ จำถึงพฤติกรรมของตัวเองไม่ได้

บัดนี้ ที่มานั่งอยู่นี้ เกิดเป็น “มนุษย์สมบัติ” อันนี้มันมีคุณค่า มีคุณค่าเพราะเกิดไป เป็นมนุษย์ พอเกิดเป็นมนุษย์แล้วนี่ นิบุญของการเกิดเป็นมนุษย์ นี่ลมหายใจเข้าและลมหายใจออกนี่ มันรักษาสถานะนี้ไว้ ทำดีทำชั่วมันก็อยู่ในใจนั้นแหละ เวลาสถานะที่มันขาดไปแล้วสิ คุณคนมีตำแหน่งหน้าที่การงานสิ เวลาเขาจะร้องเรียน เขาต้องสอบสวนแล้ว สอบสวนอีกไง แต่ถ้าผิดแล้วเขาให้ออกนะ

นี่ก็เหมือนกัน ถึงที่สุดแล้วก็ตายทั้งนั้นล่ะ เวลาตายขึ้นมาแล้วนี่ มันจะไปตามเวรตามกรรมนะ แต่เวรกรรมยังไม่มา ยังอ้อยอิ่งอยู่นี้ เพราะเวรกรรมมันยังไม่มา ยังไม่ถึงเวลาของมัน ถ้าถึงเวลาแล้วนี่ มันถึงสถานะแล้วนี่ มัจจุราชมารถึงแล้วมันจะไม่มีทางหลีกเลี่ยง

แต่ถ้ามีทางหลีกเลี่ยงอยู่เห็นไหม นี่ผิดไปผิดมานี้ อ้อยอิ่งอ้อยสร้อยกันอยู่อย่างนั้นนะ เพราะอ้อยสร้อยจนตาย มันก็ตายไปกับอ้อยสร้อยนั้นนะ ถ้ามันจะพัฒนาขึ้นมา มันก็พัฒนาทั้งนั้นนะ คนทุกคนพัฒนาได้ ทุกคนฝึกได้ จิตฝึกได้ ถ้าจิตมันพอใจฝึก มันจะฝึกของมันเอง ถ้าจิตมันไม่พอใจฝึกมันก็จะจมอยู่อย่างนั้นล่ะ แล้วมันจมแล้วถึงเวลา มันเอาตัวรอดไม่ได้

เราเกิดมาเป็นมนุษย์ แล้วพบพระพุทธศาสนา มีครูมีอาจารย์นะ ครูบาอาจารย์ก็มีอยู่แล้ว นี่สิ่งต่างๆ คำว่าครูบาอาจารย์นะ ไม่ใช่งานกระเบื้องนะ ไม่ใช่งานลอยน้ำ ไม่ใช่งานแตก ไม่ใช่งานไร้สาระ ใ้องานไร้สาระอย่างนั้น เขาเอาไว้เชิดชูทางสังคม แหม.. พอออกงาน พอออกงาน พอออกงานเอาตัวรอดได้อย่างไร ใ้องานอย่างนั้น งานไม่มีประโยชน์

แต่ครูบาอาจารย์เรา ท่านจะเตือนสติเรา ท่านจะคอยบอกเรา สิ่งใดผิดสิ่งใดถูก แม้แต่หายใจเข้า หายใจออกนี่สิทธิของเรานะ หลวงปู่ฝั้นบอกเลย “หายใจทิ้งเปล่าๆ” เวลาหายใจนี่มันสิทธิของเรา เราทิ้งมันไปโดยไม่เป็นประโยชน์อะไรเลย

ครูบาอาจารย์เราท่านยังเห็นมีประโยชน์นะ แม้แต่ลมหายใจของเราท่านยังกังวลกับเรานะ เราเองหายใจอยู่ เราไม่รู้จักว่าลมหายใจเรามีประโยชน์หรือไม่มีประโยชน์ แต่ครูบาอาจารย์ท่านบอก “หายใจทิ้งเปล่าๆ” หายใจเข้าและหายใจออกทิ้งออกไป เวลามันตายแล้วไม่ได้หายใจหรือ มันจะเกิดพายุเฮอริเคน โน่นนะ เวลาลมพัดขึ้นมา มันมี

ประโยชน์กับใคร มันทำลายบ้านเรือนไปหมดเลย แต่ลมหายใจที่เข้าจมูก ออกจมูกนี้ มันมีสติ มันมีจิต มีสติสัมปชัญญะ

ถ้ามีสติ มีจิตนี้ มันย้อนกลับเข้ามาในตัวของมันเองได้ เห็นไหม ของอยู่กับเราเราหายใจของเรา เพื่อออกซิเจน เพื่อสูบนึกเลือดของเรา เรายังไม่รู้ตัวของเรา

ครูบาอาจารย์ท่านยังเตือนเรานะ หายใจทิ้งเปล่าๆ ถ้าหายใจมีสติ หายใจเข้าหายใจออกมีสติ เรื่องหน้าที่การรับผิดชอบนี้ มันมีทุกคนละ การรับผิดชอบมันส่วนการรับผิดชอบ ถ้าใครวางได้มันก็ไม่มีการรับผิดชอบ มันเป็นหน้าที่เฉยๆ

แต่ถ้ามันมีการรับผิดชอบ แล้วไปแบกมันไว้นะ การรับผิดชอบหรือ โอ.. ทุกข์นะ ลำบากนะ โอ.. งานเยอะ โอ.. จะเป็นจะตายแล้วนะ ใครไปยึดมัน ลมหายใจส่วนลมหายใจ ความยึดมั่นถือมั่นส่วนความยึดมั่นถือมั่น เรื่องของใจเป็นเรื่องของใจ เรื่องของกิเลสเป็นเรื่องของกิเลส มันต่างอัน ต่างจริงอยู่ในใจของเรา แต่เราไม่มีสติปัญญา เราไม่เคยเห็นว่าอันไหนเป็นอันไหนเลย เราไปผูกเกล้ากันเอง เราไปเอากรรมมากุศลเอามายึดมั่นถือมั่นว่าเป็นของเราทั้งหมด

เราศึกษาธรรมนะ อยู่.. ธรรมะละเอียดอ่อนมาก ธรรมะพระพุทธเจ้าจะปล่อยวาง โอ๊ย..ปล่อยวาง เวลาขี้โม้แหละ ปล่อยวางหมดเลยนะ แต่ในหัวใจมันทุกข์ทั้งนั้นละ นี่มันพูดแต่ปาก มันไม่เป็นความจริงหรอก ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา มันต้องเป็นสติขึ้นมา มีสติขึ้นมา มันรู้ของมัน มันรู้ของมันเพราะอะไร

ทุกข์มันมาจากไหน อะไรมันเป็นทุกข์ นี่ทุกข์เพราะยึด พอปล่อยวางมันก็ไม่ยึด ปล่อยวางนะมัน โทกโทก โทกคนอื่นไม่พอ ยังโทกตัวเอง เอาอะไรมาปล่อยวาง.. เอาอะไรมาปล่อยวาง.. เอ็งเห็นอะไร แล้วเอ็งปล่อยวางอะไร เอ็งยึดอะไร หรือปล่อยวางอะไร

คนเราจะทำมาหากิน ทำธุรกิจนะ เรามีธุรกิจของเรา เรามีผลตอบแทนของเขา เขาถึงได้ผลประโยชน์ของเขา ไม่ได้ทำอะไรเลย !! มันบอกมันปล่อยวาง ไม่ได้ทำอะไรเลย มันบอกมันประกอบธุรกิจ แล้วบอกปล่อยวาง กล่าวดูเห็นไหม นี่โทกตัวเอง นี่มันน่าเศร้าใจ

ถ้ามีครูบาอาจารย์ฯ เราจะเตือนบอกว่า “ให้มีสติสัมปชัญญะ แล้วรื้อค้นเข้ามาให้ เจอของเรา” เหตุผลในใจเรามันต้องมีสติ นี่เวลาทุกข์ เราลืมมันไปนะ

ทุกๆ คน ใครบ้างไม่เคยทุกข์ใจ ใครบ้างไม่เคยร้องไห้เสียใจ ใครบ้างไม่เคย ลำบากลำบากมาแล้ว ไอ้สิ่งนั้นลืมมันไปทำไม แล้วอะไรมันมารับมันล่ะ ก็ไอ้ชีวิตเรานี่ล่ะ มาเผชิญกับมัน แล้วไอ้ชีวิตนี้มันมาจากไหนล่ะ ไอ้ชีวิตที่มาเผชิญกับมันนี่ มันมาจาก ไหน แล้วถ้าศาสนาไม่มาเคลียร์ตรงนี้ ไม่มาศึกษาตรงนี้ แล้วมันจะจบสิ้นกันได้อย่างไร

งานของโลกไม่มีวันจบนะ ตายแล้วยังให้มรดกตกทอดงานให้กับรุ่นต่อไป มัน ทำต่อไป งานของโลกจะเป็นอย่างนี้ ปัจจัยเครื่องอาศัยต้องปากกัดตีนถีบทุกคนล่ะ พระ เรายังบิณฑบาตเห็นใหม่ บิณฑบาตเลี้ยงชีพด้วยปถิแข็ง เป็นสัมมาอาชีวะ

สัมมาอาชีวะเพราะเหตุใด สัมมาอาชีวะเพราะคนที่ทำทานเขาต้องการทำบุญกุศล ของเขา คุณิ เรามาทำบุญกุศลกันนี้ สิ่งที่เราแสวงหากันมานี้ ได้ปัจจัยเครื่องอาศัยแล้วนะ ปัจจัยเราแลกเปลี่ยนสิ่งนี้มา สิ่งนี้เราต้องการอะไร เราต้องการปัจจัยเครื่องอาศัยที่เรา แสวงหานี้ใหม่ ไม่ใช่! เราต้องการบุญ เราต้องการบุญกุศล เราต้องการให้ใจของเรามีที่ พึ่งที่อาศัย แต่มันต้องอาศัยสิ่งนี้เห็นใหม่

ฉะนั้น เราถึงเสียสละสิ่งนี้ออกไป สิ่งนี้ของทิ้งใจ นี่สิ่งที่เราหามา เราจะเสียสละ ทาน เราจะทิ้งมันไป แล้วภิกษุเลี้ยงชีพด้วยปถิแข็ง ไปรับของทิ้งนั้น ของที่เขาจะทิ้งนะ เขาทิ้งใส่บาตรเรา พอเขาทิ้งใส่บาตรเรา มันเป็นสัมมาอาชีวะไง มันสะอาดบริสุทธิ์ เพราะเขาทิ้ง

พอเขาทิ้งใส่บาตร ตกบาตรมาเราบิณฑบาตสิ่งนั้นมาเพื่อดำรงชีวิตของเรา มันมี อะไรเป็นประโยชน์ล่ะ เพราะเขาต้องการบุญกุศลใช่ไหม เขาไม่ต้องการไอ้เศษที่ทิ้งนี้ใช่ ไหม ถ้าเศษที่ทิ้ง ของมันทิ้ง ของมันเน่า ของมันเสีย เก็บไว้ไม่ได้ มันบูด มันเน่า มันเสีย ทิ้งนั้นล่ะ เขาต้องเสียสละไป เพื่อบุญกุศลของเขา

นี่ไง สัมมาอาชีวะไง ในเมื่อปากกัดตีนถีบในปัจจัยเครื่องอาศัย เราก็ต้องปากกัด ตีนถีบของเรา

ภิกษุ ! ภิกษุเป็นผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร ภิกษุเป็นผู้ขอ บิณฑบาตด้วยปลีแข้ง สิ่งนี้มันเป็นวัตถุนะ มันเป็นเรื่องกิริยา มันเป็นเรื่องของมนุษย์ มันเป็นเรื่องของวัฏฏะ แต่บุญกุศลที่มันเสียสละออกไปอันนั้นนะ เพราะมันเป็นเจตนาของเขา ถ้าเขามีเจตนาของเขา เขาหวังบุญอันนั้น สิ่งนี้เขาถึงโยนทิ้งไป !! แล้วมันทิ้งใส่บาตรเราไง เราไปบิณฑบาตมานั้นไง นี่สัมมาอาชีวะ !

สัมมาอาชีวะนะ ไม่ได้มีเล่ห์เหลี่ยม ไม่ได้พลิกแพลง ไม่ได้ฉ้อฉล ไม่ได้หลอกลวงใคร มันเลี้ยงชีพด้วยปลีแข้ง เพราะเราบิณฑบาตเป็นวัตร เราเคารพครูบาอาจารย์ เราเคารพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นข้อวัตรปฏิบัติของพระ

นี่ไง เราบอกว่าพระก็ปากกัลดินดิบ แต่ปากกัลดินดิบไม่ใช่ด้วยมารยาสาโดย มันปากกัลดินดิบ.. บิณฑบาตนะ เดินไป ๑-๘ กิโลเมตร แล้วก็กลับเข้ามานี่ มันก็ปากกัลดินดิบเหมือนกัน แต่มันเป็นข้อวัตรไง มันเป็นเรื่องของพระพุทธรศาสนา

ในเมื่อภิกษุยังภิกษาจารอยู่ แม้บริษัท ๔ อุบาสก อุบาสิกานี้ เขามีโอกาสได้บุญได้กุศลของเขา เขาได้ทำของเขา ในเมื่อภิกษุ บริษัท ๔ มันขับเคลื่อนไป เป็นการดำรงศาสนา ศาสนาอยู่ที่ไหน

ศาสนธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศาสนามันอยู่ที่ผู้พระไตรปิฎกอะ ผู้พระไตรปิฎกเห็นไหม เอาพระไตรปิฎกออก เอาหนังสืออย่างอื่นใส่ไป มันก็เป็นตัวอย่างอื่นไปแล้ว

นี่ศาสนามันอยู่ที่ไหน ศาสนาคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “ศีล สมาธิ ปัญญา” มันเกิดมาจากใคร มันเกิดมาจากหัวใจ หัวใจสัมผัส นี่ศาสนามันเกิดมาจากที่นี่ แล้วเราฝึกฝนที่นี่ ถ้าเราฝึกฝนที่นี่มันจะละเอียดที่นี่ มันจะแก้ไขที่นี่ มันจะพัฒนาเราไปที่นี่ ถ้าคนมันพัฒนาขึ้นไปแล้วมันประเสริฐ ถ้ามันประเสริฐมันต้องประเสริฐขึ้นไปจากเรา

ฉะนั้น เวลาพระปฏิบัตินะ ทุกคนจะคิดนะ ถ้ามันเป็นเรื่องของโลกมา นี่หลวงตา ท่านเทศน์อยู่ ท่านพูดอยู่ เราฟังวิทยุได้ยินประจำ “ผู้ที่บวชมาใหม่ เราก็เห็นใจนะ มัน

อัครคัคชาตแคลน” คำว่าอัครคัคชาตแคลนนี้ มันอัครคัคชาตแคลนด้วยสัญญาอารมณ์ มันอัครคัคชาตแคลนด้วยความรู้สึก ความนึกคิด

มันไม่อัครคัคชาตแคลนหรอก ! ปัจจัยเครื่องอาศัยจะชวนขยายเอาเท่าไรก็ได้ โลกนี้เขาพร้อมเกือบหนุ่อยู่ แต่มันเป็นการเพิ่มภาระรุงรัง หรือมันเป็นการเพิ่มทัศนหาความทะยานอยาก เพิ่มให้ภิกษุอ่อนแอ หนุ่ก็ไม่ได้.. นี้ก็ไม่ได้.. จะหวังพึ่งอย่างนั้น จะต้องการอย่างนี้ อาหารอย่างนี้ไม่ตรงกับธาตุขันธ์ มันจะกินไ้มาจากฟ้านั้นนะ ! มันจะกินจากไ้เทวดาเอามาให้มันนะ !

ถ้ามันไปเกือบหนุ่กัน มันก็เป็นทางออกของกิเลส มันอัครคัคชาตแคลนตรงนี้ในอัครคัคชาตแคลนที่กิเลสนี้เอง อัครคัคชาตแคลนที่กิเลสมันต้องการคิดคึ้นใจ มันต้องการความพอใจของมันใจ นี้ถึงบอกอัครคัคชาตแคลน

เวลาท่านพูด ท่านพูดของท่านอย่างนี้ มันฟังแล้วซึ่งใจ ศักยภาพของครูบาอาจารย์ของเรา มีลูกศิษย์ลูกหาทั้งแผ่นดิน มันไม่มีอะไรอัครคัคหรือ ถ้าจะเอา.. แต่มันเป็นอัครคัคเพราะไม่เอา ! ปิดกั้นมัน ไม่ให้มันเข้ามายุ่ง ! ไม่ให้มันเข้ามาทับถมหัวใจของผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ

ฉะนั้น ผู้ที่เข้ามาประพฤติปฏิบัติโดยที่ไม่เห็นหลักการ มันก็ไปเห็นสิ่งนั้นเป็นคุณค่า เป็นศักยภาพนะ มีคนเคารพนบนอบนี้ อู้อยู่..มีศักยภาพมาก ตายทุกคนละ !! ใครจะมายกมือไหว้อีกล้านคนมันก็ตาย ตายไปแล้วมันก็ธาตุ ๔ ทั้งนั้นละ

ถ้าหัวใจมันเป็นธรรม มันไม่เห็นสิ่งนั้นมีคุณค่าเลย มันเห็นการกระทำในหัวใจนั้นเป็นคุณค่า ถ้าใครมีหลักมีเกณฑ์ขึ้นมา ใครมีศีล สมาธิ ปัญญา ขึ้นมาในหัวใจนั้น อันนี้มีคุณค่า มีคุณค่าเพราะเขามีคุณค่าในตัวของเขาขึ้นมา ศากยบุตรพุทธชิโนรสอยู่ตรงนั้น ศาสนทายาทมันเกิดขึ้นมาจากหัวใจ

ถ้าหัวใจเป็นศาสนทายาทขึ้นมา มันอยู่ที่ไหนมันก็รื่นเริงอาหาญตลอดไป ถ้ามันไม่ศากยบุตรพุทธชิโนรส มันก็อาศัยไป องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกไว้ “ผู้ใดจับชายจิวรเราไว้ แต่ไม่ประพฤติตามเรา เหมือนอยู่ห่างเรามาก ผู้ใดอยู่ถึงชนบทประเทศ

ห่างไกลเราขนาดไหน ปฏิบัติตามเรา ปฏิบัติตามธรรมวินัยนั้น เหมือนภิกษุผู้นั่งอยู่ใกล้เรา ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเราตถาคต”

ถ้าพวกเราประพฤติปฏิบัติธรรมขึ้นมา ธรรมในหัวใจ ศาสนาทายาทเกิดมาจากใจ ถ้าใจมันเป็นศาสนาทายาท แต่มันเป็นธรรมขึ้นมาเห็นใหม่ นี่ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเราตถาคต กอดองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไว้ตลอดในหัวใจเลย นี่สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นมานะ

นี่วันพระ มันต้องเดือนสติง ถ้าอย่างนั้นพักผ่อนวันประกันพรุ่งนะ เราที่จะตายไปข้างหน้า ทุกคนก็จะตายไปข้างหน้า แล้วไม่มีสิ่งใด อะไรคิดไม่ติดมือไปเลยหรือ วันๆ ก็อยู่กับลมหายใจอย่างนี้ วันหนึ่งก็ล่วงไปๆ นะ แล้วก็ตายกันหมดเลย แล้วตายแล้วไม่ได้ทำอะไรติดมือไปเลย แล้วเกิดมาชาติหนึ่ง แล้วได้อะไรขึ้นมา

ถ้าเกิดมาชาติหนึ่งต้องตั้งใจดี ต้องขวนขวาย ต้องเปลี่ยนแปลง ต้องพัฒนา.. พัฒนาทางใจนะ คุณิ พัฒนานะ เขาบอกเลย ศาสนาพุทธนี้ ลูกศมสังคม กดถ่วงใจ ปล่อยวางให้หมด แล้วสังคมจะไม่เจริญง

แต่ทำไมพัฒนาขึ้นมา ทำไมไปอยู่ป่าอยู่เขาละ พัฒนาขึ้นมาไปนั่งอยู่โคนต้นไม้ ทำไม ทำไมไม่ก่อสร้างสิ่งถาวรวัตถุไว้ในศาสนา.. สร้างไว้ให้เป็นภาระคนอื่น ถ้าพัฒนาขึ้นมาในหัวใจ นั่งอยู่โคนไม้ ถ้าศาสนาทายาทเกิดมาจากใจ นี่พัฒนาอย่างนั้น

เขาพัฒนาอะไร นั่งหลับหูหลับตามันพัฒนาอะไร.. พัฒนาใจง ถ้าใจมันพัฒนาขึ้นมาพร้อมโพธิ์ร่มไทร ถ้าเป็นร่วมโพธิ์ร่มไทรนกกาอาศัยได้หมด นี่เหมือนกัน ถ้าหัวใจเรามั่นคงขึ้นมา มันเป็นองค์ความรู้ มันเป็นคุณธรรมในหัวใจ ใจเรามีที่พึ่งอาศัยแล้ว

ถ้าใจเรามีที่พึ่งอาศัย ใจเราร่มเย็น ใครมันจะอาศัยไม่ได้ เวลาออกมาเป็นไฟนี้ ไฟนี้มันเผากิเลสไว้ มันไม่เผากิเลสๆ มันจะมอดไหม้ไปได้อย่างไร อะไรก็เอาแต่ใจตัวนัก อะไรก็เอาแต่ความสะดวกสบายขึ้นมาเลยนะ กิเลสมันเหยียบหัวเอา

แต่เวลาชูดวงควัตร ชัดเกลากิเลส ตบะธรรมมันเผากิเลส โอ้โฮ.. นี่มันกิเลสนะ นี่มันโมโหโทโส นี่มันโทสะนะ แล้วเวลาเขาโอ้กัน เขาล้วงกระเป๋ เขาหลอกหลวงกัน โอ้.. โอ้!!! ธรรมะมันนุ่มนวลนะ โอ้ย.. มันล้วงกระเป๋านะ

เวลามันแรงขึ้นมาเนี่ย อันนี้มันเป็นโทษะ เห็นไหม คุณโลกเขาคิดดี นี่เราต้องพัฒนา
ของเรา ใจมันต้องมีหลักมีเกณฑ์นะ วันนี้วันพระไง เตือนสติ ถ้ามีสติ ไม่ต้องคิดถึงใคร
เลย เราทั้งนั้นล่ะ

เราอยู่ในห้องของแม่ ๘ เดือน เราเกิดมา เราร้องห่มร้องไห้มา เราทุกข์ยากมา แล้ว
เราจะทุกข์ยากไป ! แล้วจะตายไป ! แล้วจะมาเกิดใหม่ ! เอวัง